

יִמְרוּן בְּנֵי נְשָׂא, אֵי יִמְלֹלֹן בְּעִירִי, כַּמָּה דַעֲתָא שְׁלִים
יִפְקֹונֵן לְעַלְמָא, פּוֹק וְאוֹלִיף מַהֲאִי אֶתְנָא, דְהָא קָוְדְשָׁא
בְּרִיךְ הַוָּא אִפְתָּח פּוֹמָה, חַמְּמִי מַלְוִי. (מצattyi כתוב בהעתיקות, חסר כאן)
וַיְהִי בְּבָקָר וַיִּקְחֵה בְּלֵק אֶת בְּלֵעֵם וְגַוּ. רַבִּי יְצָחָק אָמַר,
בְּלֵק חַבִּים הַוָּה בְּחַרְשֵׁין, יִתְיַיר מְבָלָעֵם, בְּרִ דְלָא
הַוָּה מִכְוֹן שְׁעַתָּא לְלַטְיִיא. מְשֻׁל וְכוּ. בְּגִינַּן כֵּךְ וַיִּקְחֵה בְּלֵק
אֶת בְּלֵעֵם וְגַוּ. הַוָּה אַתְקִין לִיהְיָה וְאַחֲיד לִיהְיָה לְכָלָא.
וַיַּעֲלֵהוּ בְּמֹות בְּעֵל. מַאי וַיַּעֲלֵהוּ בְּמֹות בְּעֵל. אַלְא
אִשְׁגָּח בְּחַרְשֵׁוִי, בְּמַאי סְטָרָא יִתְאַחֵיד בְּהָוִי,
וְאִשְׁכָּח דִזְמִינֵין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדָּבָר בְּמֹות, וְלִמְפָלָח לְבַעַל.
כַּמָּה דְכַתִּיב, וַיַּלְכֹּו אַחֲרֵי הַבָּעֵל. וַיַּרְא מִשְׁם קָצָה הָעֵם,
חַמְּמָא רַבְּרַבִּי דַעַמָּא, וַיַּמְלַכֵּא דְלַהּוֹן, דְפָלַחֵין לִיהְיָה, כַּמָּה
דְכַתִּיב (מלכים א יח) וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם הַבָּעֵל, וְכַתִּיב (מלכים א יח) אִם
יְיָהָאָהָם וְגַוּ. כִּיּוֹן דַחְמָא בְּלֵעֵם, דִזְמִינֵין יִשְׂרָאֵל
לְהָאִי, מִיד וַיֹּאמֶר בְּלֵעֵם אֶל בְּלֵק בְּנֵה לֵי בָזָה שְׁבָעָה
מִזְבְּחָתָה. (חסר כתיב)

רַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי יְהוֹנָה, חַד אָמַר לְקַבְּלִי מִדְבָּחָן דִקְדֻמָּאִי,
אַקְרִיב אַיְבּוֹן שְׁבָעָה מִדְבָּחָן. וְחַד אָמַר, בְּחִכְמַתָּא
עַבְדָּכָלָא, וְאִשְׁפָחָד חַוְלְקִיהּוֹן דִיּוֹרָאֵל בְּשְׁבָעָה דְרַגְיִין
אַתְקָשָׁרוּ. בְּגִינַּן כֵּךְ אָסְדָּר שְׁבָעָה מִדְבָּחָן.
לְבָר נְשָׂה דְהָוָה לִיהְיָה רְחִימָא חד, דְשַׁבָּק לִיהְיָה אָבוֹי. וּבְנֵי

בשא מסתפו לקטטה בהדייה, בגין ההוא רחימא. לוימין, אתה בר בש חד, ובעה לאתערא קטטו בהדייה. אמר, מה אעביד, אי אתער ביה קטטא, הא ההוא רחימא דאתקשר בהדייה, ולא יכילנא, אמר מה עבד, שדר ליה דורון לההוא רחימא. אמר ההוא רחימא, ובי מה אית ליה להאי בר נש גמאי, ידענא דבגין ההוא בר רחימאי הוא. אמר, האי דורון לא ייעול קמא, זמיןו ליה לבליי. **ויכלוניה.**

פ"ד בלעם, אתה לאתערא קטטו בהו בישראל, וחמא דלא יכול בגין ההוא רחימא עלאה דלהון, (במה דעת אמר (משלי כז) רעד ורע אפיק אל תעוזב). שاري לתקנא קמיה דורון. אמר קידשא בריך הוא, רשע ומה אית לך גמאי, את בעי לאזדווגא בבני, תרי דורונך זמין לבליי. תא חזוי, מה כתיב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטומאה. דורונך לאلين את מסר ולא ייעול קמא.

רבי אבא אמר, ויקר: במה דעת אמר, (תהלים קמו) **לפנֵי קרתו מי יעמוד.** הוא תהוה זמין, דבזה הוא דורון, יכול בהו בישראל. מה כתיב. ויקר אלהים. קרייר גראמייה מן דא תהוה חשיב. ויקר אלהים, במה דעת אמר, לאתער עלייה מסתרא דמסאותא.

רבי אלעזר אמר, ויקר, בלוּם חשיב דביהוֹא דורון
ייעול לאבא שא להו לישראַל, וקודשא בריך הוֹא
ענק ליה מקמיה להוֹא דורון. ואunker ליה לבלוּם,
מפה הָהָה חשיב. ואunker (ס"א ליה ממהוֹא דרגא), להָהָה דרגא
הָדָא הוֹא דכתיב ויקר. כמה דעת אמר (משל לו) יקרות
עורבי נחל. אמר ליה, רשע, לית אפת פדי לאתקשרא
בזהדאי (דף ר"ו ע"ב) ולמייל קמא. דורונך לבני את מסר.
אמר רבי שמעון, תא חזי, הא רשות, געלא דכלא הוֹה.
דלא תשכח בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלוּם,
או יידבר יי, חס ושלום. מה כתיב. וישראל יי דבר בפי
בלוּם וגוו, כמהן דשי חסמא בפום חמרא, דלא יסטי
הכא או הכא, כה וישראל יי דבר בפי וגוו.
אמר ליה קודשא בריך הוֹא, רשע, את חשיב דעל ייך
יהא ויתקנין ברכה בבני, או אפקא. לא צריכין
אינון לך, כמה דאמרין לצרעה וכוף. אלא את שב אל
בלק, וכד תפתח פומך, לא יהא ברשותך. ולא בפומך
תלייא מלא, אלא וכלה תדבר. חורי פ"ה, הזמיןנא
לברכה לוז. כה, תמליל ברכה בבני, כד תפתח פומך,
היא תמליל מלין, לאתקיני מא על בני, דלא אשבוק מלין
לה.

תא חזי, דכך הוֹא, כיון דאתא לבלק, ובלק שמע כל

איונן מלין, תהה חשיב דהא מפומיה דבלעם נפקין,
אמר, לקוב אויבי לחתהיך. אמר בלעם. סב אלין חרשין
בידך, בגין לאעבא הכא להאי פה, וαι את תיכול
לאעבא (ס"א לאעקרא) לה בהאי חרשין, אנא אעקר לה
מאיונן מלין דהיא אמרה.

מה כתיב, התיצב כה על עולתה, בהאי, ובאלין חרשין,
תעיבב לה, ואנכי אקירה כ"ה, כלומר, אעקר לה
מאلين מלין. אמר לייה קודשא בריך הויא, רשע, אנא
אעקר לה. מה כתיב בתריה. ויקר אלהים אל בלעם.
וההוא דבר ארמים קלא, במלולי דכ"ה. ויאמר שוב אל
בלק וכיה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

טא חזי, בקדמיתא לא כתיב התיצב כה על עולתה,
אלא התיצב על עולתה ואלכה אולי יקירה יי
לקראתי. כיון דחמא דכ"ה אמר איונן ברכאנ, כדיין אמר
התיצב כ"ה על עולתה, ואנכי אקירה כ"ה.

לכה ארה לי יעקב, כלומר, לקוט. רבי יוסי אמר,
אשרי לון מההוא דרגא דאיונן קיימי, במה דאת
אמר (שמואל א ב) צדה אורה. אמר, אי תיכול למשדי (ס"א לון
מההוא דרגא) לההוא דרגא דלהון, הא כלחו את עקרו
מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא,
דישתח ריגוזא קמיה, כמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם
בכל יום.

(במדבר כ"ג) כי מֶרֶאשׁ צוּרִים וְגֹוֹ. אמר רבי יצחק, מראש צורים, אלין איבונן אבהთא. דכתיב (ישעה נא) הביטו אל צור חוצבתם. ומגבウות אשורנו, אלין אמְהָן, בין מהאי טרא ובין מהאי טרא, לא יבלין לאטלטיא. רבי אבא אמר, כי מראש צורים, מאן יכול להו לישראל, דהא הוא אחיד מרישא דכל צורים נפקין (שםות ס"ד), ומaan איבונן צורים. גבורון. דהא כל דינין דעלמא מאיבונן גבורון נפקין, ואיבונן אתהחנן בהו. ומגבウות אשורנו, אלין שאר משרין (ס"א בתראי) דאתהחנן בהו. הון עם לבדד וגוו. כמה דאת אמר (דברים לט) ה' בבד ינחפו.

מי מנה עפר יעקב וגוו, הא אוקמיה. אלא אמר רבי יוסף, תריין דרגין איבונן, יעקב וישראל. בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל. ואף על גב דכלא חד, תריין דרגין איבונן, דהא דרגא עלאה ישראל הווא.

מי מנה עפר יעקב וגוו. לחתא, מאן הווא עפר. רבי שמעון אמר, הא דכתיב فيه (ישעה מא) יתן פער חרבו וגוו. מאן חרבו. הא ידיעא, דכתיב (ישעה לד) חרבי לוי מלאה דם. עפר, ההויא אחר דאתברי מגיה אדם הראשון, דכתיב (בראשית ב) וַיַּצֵּר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפֶר וגוו. ומההוא עפר, כמה חיילין, וכמה משרין נפקו,

כמה טפסין, כמה גרדיני במוסין, כמה גירין, כמה בליסטראות, כמה רומחין, וסיפין, וויבין, אשטכחו מההוא עפר. (מי מנה) כמה דעת אמר, (איוב כה) היה מספר לגדודיו.

ומספר את רובע ישראל. רבע ישראל היא ה"א, וחד מליה היא. רובע ישראל, כמה דעת אמר (שמות ב) רובץ תחת משאו, רביע הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) מטו שלשה. דבר אחר רבע, כמו רביעית מישראל לחתא, רבע אתקרי לפום כתראי משמע דוד, דעתו רגלא רביעאה דכורסייא.

דבר אחר מי מנה עפר יעקב וגוי, כל אינון דחשיבין עפרא, כמה DAOkimena. ומספר את רבע ישראל, דכתיב היה מספר לגדודיו. רבע ישראל כמה (דף ר"א ע"א) DAOkimena. דבר אחר מי מנה עפר, אינון פקונדין DAOkinon בעפרא, בזוריעה, בגטיעה, בחצדא, והא אווקמו חביריא. ומספר את רבע, כמה דעת אמר (ויקרא יט) בהמתך לא תרבייע. (אמר רבי אבא, בלאק חבים הויה בחרשו בבלעם. בר דלא ידע לבווע שעטה לטלטיא).

(במדבר כ"ג) וישא משלו ויאמר. וידבר לא כתיב, Mai Visha Mshlo. Rabbi Chaya אמר, הוא הו זקייף קלא לגביה ההוא ממילל, וישא משלו בלווע. ויאמר האי פה כמה דכתיב וכיה פדבר, ואMRIה מהו.

תֵּא חִזֵּי, כִּיּוֹן דְּחַמָּא בְּלֻעַם דְּבָכָל חֶרְשׁוֹי וּבְכָל הַהוּא
דָּרוֹזָן, לֹא יִכְילַ לְאַעֲקָרָה הַהוּא כֵּה, כַּמָּה דָּאָתָּה אָמָּר
וְאַנְכִּי אַקְרָה כֵּה, אַעֲקָר לְהָאִי כֵּה. אָמָּר לֵיה קָדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, רְשָׁע, אֲגַת סְבוֹר לְאַעֲקָרָה לְהָ, אַנְנָא אַעֲקָר
לְךָ מְשֻׁלְשָׁוֹלָךְ, מַה פְּתִיבָךְ. וַיַּקְרֵר אֱלֹהִים אֶל בְּלֻעַם, כַּמָּה
דָּאָתָּמָר. לְבָתָר, כִּיּוֹן דְּחַמָּא דְּלֹא יִכְילַ, הַדָּר וּאָמָּר, וַיָּרֶךְ
וְלֹא אַשִּׁיבָנָה, וְלֹא אַשִּׁיבָנָנוּ מִבְּעֵי לֵיה. אַלְאָ וְלֹא
אַשִּׁיבָנָה וְדֹאי, לְהַהְיָא דְכַתִּיב כֵּה, וּכְהִתְדִּבָּר. לִית אַנְנָא
יִכְילַ לְאַהֲדָרָה לְהָ.

אָמָּר בְּלֻעַם, בְּתִרְיֵין דְּרָגֵין בְּעִינָּא לְאַעֲלָא בְּהָו. בְּעִינָּא
לְאַעֲלָא בְּהָו מְדִרְגָּא דִיְעַקְבָּ, וְלֹא יִכְילָנָא. בְּעִינָּא
לְאַעֲלָא בְּהָו מְסֻטָּרָא אַחֲרָא דִיְשָׂרָאֵל, וְלֹא יִכְילָנָא. מַאי
טֻעַמָּא. בְּגַיִן דְּשָׁמָא דָא אוֹ דָא, לֹא אַתְקָשֵׁר בְּזִינְגִּין
בִּישֵּׁין, הַדָּא הַוָּא דְכַתִּיב לֹא הַבִּיט אָוֹן בִּיעַקְבָּ וְגֹו'.
תָּאָנָא, תִּרְיֵין דְּרָגֵין אִיבְּוֹן: נְחַשׁ, וּקְסָם. לְקַבְּלִיהָוָן:
עַמְלָ, וְאָוֹן. אָמָּר בְּלֻעַם, הָא וְדֹאי אַשְׁפְּחָנָא
לְקַבְּלִי דְּהַנְּגִי יִעַקְבָּ וְיִשְׂרָאֵל. אָוֹן, לְקַבְּלִיהָה דִיְעַקְבָּ, דָאִיהוּ
קְטִיר בְּנְחַשׁ. עַמְלָ, לְקַבְּלִיהָה דִיְשָׂרָאֵל, דָאִיהוּ קְטִיר
בְּקָסָם. כִּיּוֹן דְּחַמָּא דְּלֹא יִכְילַ, אָמָּר, וְדֹאי לֹא הַבִּיט אָוֹן
בִּיעַקְבָּ וְגֹו'. מַאי טֻעַמָּא. בְּגַיִן דִּיִּי אֱלֹהִיו עַמוֹּ וְגֹו'。
וְאִי תִּמְאָ, בְּהַנְּגִי לֹא יִכְילָנָא. בְּקָסָם וּנְחַשׁ יִכְילָנָא. כְּתִיב

כִּי לֹא נָחַש בַּיְעָקָב וְגַוּ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְכָל חִילֵין
דְלַעַיְלָא, וְכָל מִשְׁרִיַּן בְּלָהָג, לֹא יִדְעַי וְלֹא מִסְתְּפָלֵי
בְּגַמּוֹסָא דְמַלְכָא עַלְהָה, עַד דְשַׁאֲלֵי לְהַנִּי תְּרֵי יַעֲקָב
וַיִּשְׂרָאֵל. וְמַאי אָמֵרִי. מַה פְּעֵל אֵל. אָמַר רַבִּי אַלְעֹזֶר, כָּל
הַנִּי מַלְיָין, כְּה אָמַר, וְהָוָא אָרִים קָלָא לְקַבְּלָה, וְלֹא יִדְעַ
מַאי הוּא, וְלֹא אָשְׁתַּמֵּעַ בָּר קָלִיה.

הָן עַם בְּלַבְיא יְקוּם וְגַוּ, מַאן עַמָּא תְּקִיפָא כִּישְׁרָאֵל.
בְּשַׁעַתָּא דְאַתְגָּהֵיר צְפָרָא, קָם וּמַתְגָּבֵר כָּאֲרִיאָ,
לְפּוֹלְחָנָא דְמַאֲרִיהּוֹן, בְּכָמָה שִׁירִין, בְּכָמָה תְּוִשְׁבָחָן.
מִשְׁתְּדָלֵי בָּאוּרִיתָא כָּל יוֹמָא, וּבְלִילָה לֹא יִשְׁבֵב וְגַוּ. כַּד
בְּעֵי בָּר גַּשׁ לְמִשְׁבֵב עַל עַרְסִיהָ, מַקְדֵּשׁ שְׁמָא עַלְהָה,
אָמְלֵיךְ לֵיהּ לְעַיְלָא וְתַתָּא. כְּמָה גַּרְדִּיבֵי גַּמּוֹסִין מַתְקַשְּׁרוֹן
קְמִיְּהָוּ, בְּשַׁעַתָּא דְפִתְחֵין פּוֹמְהָוּן עַל עַרְסִיהָוּ, בְּשַׁמָּע
יְשָׁרָאֵל. וּבְעָזָן רְחִמֵּי קְמִי מַלְכָא קְדִישָׁא, בְּכָמָה קְרָאֵי
הַרְחָמִי.

רַבִּי אָבָא אָמַר, הָן עַם בְּלַבְיא יְקוּם. זָמִינֵין הָאֵי עַמָּא,
לְמִיקָם עַל כָּל עַמִּין עַזְבֵּדִי כּוֹכְבִים וּמִזְלֹות, פָּאֲרִיה
גִּיבֵר וְתַקִּיף, וַיִּתְרַמֵּי עַלְיָהָוּ. אַרְחִיְּהָוּ דְכָל אֲרִיוֹתָא
לְמִשְׁבֵב עַל טְרִפְיָהָוּ, אָבֵל עַמָּא דָא לֹא יִשְׁבֵב, עַד יִאָכֵל
טְרֵף.

דָּבָר אַחֲר הָן עַם בְּלַבְיא יְקוּם, לְקַרְבָּא קְרַבְנֵין וְעַלְלוֹן

קמי מלכהון, על גבי מדבחה. ותאנא, בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבחה, והוא חמן דיוקנאה דחד אריה רביע על ההוא קרבנא, ואכיל ליה.

ואמר רבי אבא, אוריא"ל מלאכा עלאה תורה, וחמאן ליה בדיוקנאה דאריה תקיפה, רביע על מדבחה, ואכיל לוון לקרבניין. וכד ישראלי לא הו זפאיין כל בך, והוא חמאן דיוקנאה דחד בלבא חציפה רביע עלייה, כדיין הוא ידע ישראלי דבעין תשובה, וכדיין תייבן. לא ישכוב וגו', אלין קרבניין דלייליא בגון עלוון. ודם חללים ישטה, דקדשה בריך הוא אגה קרבא דלהון על שנאייהון.

רבי אלעזר אמר, לא ישכב, מהו לא ישכב. אלא בכל ליליא וליליא, כד בר נש אהו אויל בפקודי דמאריה, לא (דף ר"א ע"ב) שכיב על ערסיה, עד דקטיל אלף ומאה ועשרים וחמש, מאיבון זייגין בישין, דשרין עמיה. רבי אבא אמר, אלף איבון דستر שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) יפול מצדך אלף. כמה דכתיב, (תהלים קמט) יעלוז חסידים בכבוד וגו', (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו', הדא הוא דכתיב לא ישכב וגו'. ודא הוא לעשות בהם משפט וגו'.

אמր רבי חזקיה, לקבלי תלת ז מגין דהיא מחה

לאתנית, ואטעין לה בחרשו, אתברכון ישראל תלת זמגין. רבינו חייא אמר, לך ליה אתברכון ישראל תלת זמגין, דסלקין ישראל לאתחזאה קמי מלפאת קדיشا.

(במדבר כ"ג) וירא בלעם כי טוב בעני יי' וגוי, ולא הלה בפעם בפעם לקראת נחשים וגוי. מי לקראת

נחשים. אמר רבינו יוסי, דהני תרין זמגין קדמאי, הוות איזיל בכל חרשוי, ובעה למילט ליישראל. כיון דחמא רעוטיה דקודשא בריך הוא, דאמר שיב אל בלק, דהא מלולך לא בעין בני. מלולא אוחרא זמין מהאי כה, כמה דכתיב וכה תדבר. כה תדבר, ולא אפת. כה תדבר, דשלטה על כל שליטין חרשין וקסמין וויגין ביישין, דלא יכליין לאבאasha לבני. כדיין בעא לאסתכלא בהו, בעינה ביישא.

תא חזי, הא רשות כה אסתכל בהו ביישראל, הוות מסתכל באlein תרין דרגין יעקב ויישראל, לאבאasha לוין, או בהאי או בהאי בחרשו, בגין מה כל ברבן וברבן יעקב ויישראל אתבריכו. וירא בלעם כי טוב וגוי. כמה חמא חמא די בשעתא דאנפוי מלפאת נהירין, ויבין ביישין לא קיימי בקיומיהם, וכל חרשין וכל קסמין לא סלקאן בחרשייה.

תֵּא חִזֵּי, בְּהַנִּי תְּרִי זָמָגִי כְּתִיב וַיִּקַּרְבָּן אֱלֹהִים. וַיִּקַּרְבָּן יְהָוָה בְּלֻעַם וְגֹוי. וְכִתְבָּן וְכָה תְּדַבֵּר. וְהַשְׁתָּא כִּיוֹן דְּחַמָּא דְּהָא לֹא אֲשַׁתְּכָה רֹגֶזֶא, וְתַרְשֹׁוִי לֹא סְלָקִין, כִּדְין וְלֹא הַלְּךָ כְּפֻעַם בְּפַעַם וְגֹוי. כִּיוֹן דְּאָפְרִישׁ וְאַסְתַּלְקָן גְּרִמִּיה מְחַרְשֹׁוִי, שָׁאָרִי (ברוחא אחרא) בְּאַתְּעָרוֹתָא אַחֲרָא לְשִׁבְחָא לִישְׁרָאֵל. אמר רַבִּי יְהוָה, מַאי אַתְּעָרוֹתָא הַכָּא. אמר לִיה, (روح אליהם ולא רוח ייִשְׂרָאֵל) אַתְּעָרוֹתָא דְּרוֹחָא הַדָּא מִשְׁטָרָא דְּשָׁמָאלָא, הַהוּא דְּאַתְּקָשְׁרוּ תְּחוֹתָיו אִינְיוֹן זִינְיָן וְחַרְשֵׁין דִּילִיה.

אמר רַבִּי אַלְעֹזֶר, הַכִּי אָוְלִיפְנָא, דְּאָפִילָו הַאִי זָמָנָא לֹא שְׁרִיא בֵּיהֶ רֹוחָא דְּקוֹדֶשׁ. אמר לִיה רַבִּי יוֹסֵי, אֵי הַכִּי, הָא כְּתִיב וְתָהִי עַלְיוֹן רֹוחָא אֱלֹהִים, וּבְכָל אִינְיוֹן זָמָנִין אַחֲרָנִין לֹא כְּתִיב בְּהָוְה הַכִּי. אמר לִיה הַכִּי הַוָּא. תֵּא חִזֵּי, כְּתִיב (משליכב) טֹוב עֵין הַוָּא יְבֹרֶךְ, וְהָא אַוְקְמוֹתָה אֶל תְּקִרְבָּה יְבֹרֶךְ. אֶלָּא יְבֹרֶךְ. וּבְלֻעַם הַוָּה רֹעֵעַ עֵין, דְּלֹא אֲשַׁתְּכָה רֹעֵעַ עֵין בְּעַלְמָא כְּבוֹתִיהֶ, דְּבָכָל אֶתְרָה דְּהַוָּה מִסְתַּפֵּל בְּעִיבוֹי, הַוָּה מַתְלִטִּיאָ.

וְעַל דָּא אָמְרוֹגָ, הַאִי מָאֵן דְּאָעֶבֶר בְּרִיה בְּשׁוֹקָא, וּמִסְתַּפֵּי מְעִינָא בִּישָׁא, יְחִפֵּי סְוִידָרָא עַל רִישִׁיהֶ, בְּגִינַּן דְּלֹא יְכִיל עִינָּא בִּישָׁא לְשִׁלְטָה עַלְיהֶ. אָוֹף הַכָּא, כִּיוֹן דְּחַמָּא בְּלֻעַם, דְּלֹא יְכִיל בְּחַרְשֹׁוִי וּקְסָמוֹי לְאַבָּא שָׁא לִישְׁרָאֵל,

בְּעָא לְאִסְתַּכֵּל בָּהוּ בְּעִינָא בִּישָׁא, בגין דבכל אחר דהוה מסתכל בעינוי בישן, הוּה מטלטיא.
תָּא חֹזֵי מֵה רְעוּתֵיהֶ דִּילֵיהֶ לְקַבֵּלהָוָן דִּישָׁרָאֵל, כתיב וישת אל המדבר פניו, בתרגומו, (ושוי (ס"א לקבלה עגלא) לעגלא די עבדו ישראל במדבר אפוה), **בְּגִין דִּיהָא לֵיהֶ סְטַר סִיוּעָא,** לאבאasha להו.

השׂתא חמִי מה כתיב, וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל. בעא לאסטכלא בהו בעינה בישא. ביה שעתא, אל מליא דאקדים לוֹן קודשא בריך הוּא אסotta, הוּה מאבד לוֹן באסטכלוֹתא דעינוֹ. ומאי אסotta יhab קודשא בריך הוּא ליישראל בההי שעתא. דא הוּא דכתיב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל קאמור. כמאן דפריש סודרא על רישיה דיבוקא, בגין דלא ישלוט בהו עינוי.

כדין שארי ואמר, מה טוב אהליך יעקב. תא חזי, כל מאן דבעי לאסטכלא בעינה בישא, לא יכילד, אלא כד משבח ואוקיר לההוא מלאה, דבעי לאלטיא בעינה בישא. ומה ארחה. אמר, חמו כמה טבא דא. כמה יהה דא. בגין דישלוט ביה עינה בישא. אוף הכא אמר, מה טוב אהליך יעקב, כמה אינון יאן, כמה (דף ר"ב ע"א) אינון שפирן, כמה נטיען שפирן דאתבטען מניחו,

**דָמִין לְאִבּוֹן בְּטִיעַן דָבְטָע קֹדֵשׁ אֶבְרִיךְ הַוָּא בְּגַנְתָּא
דָעַדְנוּ יָאִין. מְאָן יִתְן, וְאַלְיָן (נ"א דָאַלְיָן) בְּטִיעַן אֲשֶׁתְכָחוּ
מְאִבּוֹן מִשְׁפְּנִי, דְבָהָג.**

(במדבר כ"ז) **יִזְלָ מִים מְדֻלְּיוֹ וְגַוּ.** לְבָרֶגֶשׂ הַהּוּ לִיהְ יִדְן
שְׁפִירָן, יִאָן לְמַחְזֵי. אַעֲבָרֶת חַד בָּרֶגֶשׂ דְעַינְנָא
בִּישָׁא, אַסְתָּבֵל בְּאִבּוֹן יִדְן, נִקְיִיט בָּהָו, שָׁאָרִי לְשִׁבְחָא,
אָמָר, כַּמָּה אִבּוֹן שְׁפִירָן, כַּמָּה אִבּוֹן יִאָן, חַמְוֹ אַצְבָּעָן
מְגַזְרָה דְשְׁפִירָוּ עַלְאָה. לְבָתָר אָמָר, מְאָן יִתְן יִדְן אַלְיָן
דְשְׁרָיָן בֵּין אַבְנָנִין יִקְיָרִין, וּבְלַבּוֹשִׁי יִקְרַר דָאַרְגּוֹנָא (ס"א
בְּבִיתָאִי וּבוּרָא בְּתִיבוֹתָא דִילְיָה) בְּבִיתְתִּיכָה לְאַשְׁתְּמַשָּׁא בָּהָו, וַיהֲוָן גְּנִיזָין
בְּתִיבוֹתָא דִילְיָה.

**כֵּךְ בְּלָעָם, שְׁרֵי לְשִׁבְחָא, מָה טָבוֹ אַחֲלֵיהָ, חַמְוֹ כַּמָּה
שְׁפִירָן, כַּמָּה יִאָן וּכְבוּ,** לְבָתָר אָמָר יִזְלָ מִים מְדֻלְּיוֹ,
לֹא יִשְׂתַּפֵּח בְּטִיעָא שְׁפִירָא דָא, נִטְיעָא דָאָרְדִּיתָא, לְבָרֶגֶשׂ
מְאִבּוֹן מִסְכָּנִין (דָלִינוּ, בְּלוּמָר מִסְכָּנִין) (נ"א מִשְׁפְּנִין), וּזְרָעוּ בְּמִים
רַבִּים, **דָלָא יִסְגַּי וְלֹא יִרְבֵּי רַוְחָא דְקֹדֵשׁ אֶ.**

**אָמָר לִיהְ קֹדֵשׁ אֶבְרִיךְ הַוָּא, רַשְׁעָ, לֹא יִכְלִין עִיבְנִיךְ
לְאַבָּאָשָׁא, הָא פְּרִיסָו דְקֹדֵשׁ אֶעֱלִיהָן, כְּדַין
אָמָר, אֶל מוֹצִיאוֹ מִמְּצָרִים וְגַוּ, הָא לֹא יִכְלִין כָּל בְּנִי
עַלְמָא לְאַבָּאָשָׁא לוֹן, דָהָא חִילָא תְקִיפָא עַלְאָה אַחַיד
בָּהָו, וּמַאי אֵיהּוּ. אֶל מוֹצִיאוֹ מִמְּצָרִים. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא**

כתועפות ריאם לו, שלא יכול בר נש לאושיט ידיה עליה, מגו רומניה. ומדאשתח בזקיפו עלאה הכה, יאל גוים צרייו וגוו. ולית מאן דיכיל לאבאasha לון. ואפילה בזמנא שלא זקייה, לא יכלין, הדא הוा דכתיב כרע שכב. לא דחיל, בגין דاشתח גיבר פארוי וכלהיא, אפילה פד אינון בגין עממייא, וכרע ושכב בגיןיהו, פארוי הוा ישתח בנמוסי אוריתא, באורתי אוריתא. (ואף על פי כן) שולטנותא אית להו במאיריהן, דאפילה כל מלכיא דעלמא, לא יעקרון להו. פאריא דא פד שכיב על טרפהה, לא יכלין לאקמא ליה מביה, הדא הוा דכתיב כרע שכב פארוי וגוו.

אמר רבי אלעזר, לא אשתח בעלמא חפים לאבאasha, כבלעם רשייעא, הדא בקדמיתא הוּא אשתח במצרים, ועל ידו, קשירו מצראי עלייהו דישראל קשורא, שלא יפקון מעבודותהון לעלמיין. ודא הווא דאמר, מה אי יכול לאבאasha להו, הדא אנה עבדנא שלא יפקון מעמידתא דמצרים לעלמיין, אבל אל מוציאו, ממזרים ולקבליהן (נ"א ולקבליה) לא יכלין חפמים וחרשין דעלמא.

(במדבר כ"ד) ועתה הבני הולך לעמי וגוו' רבי יהודה פתח, (דברים כט) לא תסגיר עבד אל אדוניו וגוו' עמד ישב

בקרבך. כמה חביבין ملي דאוריתא. כמה חביבה אוריתא קמי קידשא בריך הוा. כמה חביבה אוריתא, דאורית לה קידשא בריך הוा לפגשת ישראל. תא חזוי, בשעתה די נפקו ממצרים. שמע בלבעם זהה חרשוי, וקסמוני, וכל אינון קשרין, לא סליקו בהו בישראל, שארי לגררא גרמיה, ולמירט רישיה. אזל לאינון טורי חשוכא, ומטא לגבי אינון שלשלאי דפרזלא.

וכך הוא ארחה דמאן דמטי גביהו, כיון דעל בר נש ברישוי טורייא, חמיה ליה עוזא"ל, ההוא דאקרי גלי עינים. מיד אמר לעוזא, כדי יבין קלא, ומתקבשין גביהו חווין רבבי דמתוקדז, וסחרין לוון. משדרי אונימטה זעירתא לך ליה דבר נש, ותנאה, כמוין שונגרא, היא, ורישיה כרישא דחויה, ותרין זגבין בה, וידחא ורגלה זעירין. בר נש דחמי לה, חפי אנטפו, והוא מיתי חד קטורתא, מאוקидז דתרגגולא חורא, שדי באנפהה והיא אתית עמיה.

עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, והיא רישא דשלשלאי, בעין בארעא, ומטי עד תהומה. ותמן בתהומה. חד סמיך, והוא בעין בתהומה תפאה, ובהו אסמיד אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי בר נש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג' זמגין, ואינון קראן ליה, כדי

כְּרֻעַ וְסָגִיד עַל בָּרְכֹּוִי, וְאַזְיל וְאַטְים עִינּוֹי, עַד דְּמַטִּי גְּבִיִּהוּ. כְּדִין יִתְּבַּחֲר קְמִיִּהוּ, וְכֹל אַיִּנוֹן חֹווִין סְחַרְיוֹן לֵיהּ מְהֹאֵי סְטַרָּא וּמְהֹאֵי סְטַרָּא. פָּתָח עִינּוֹי, וְחַמְּיִ לֹזֶן, אַזְדַּעְזָעַ, וַנְפֵל עַל אַנְפּוֹי, וְסָגִיד לְקַבְּלִיִּהוּ.

לְבַתֵּר אַוְלֵפִין לֵיהּ חַרְשֵׁין וְקָסְמִין, וַיִּתְּבַּחֲר גְּבִיִּהוּ (ד"ג ר"ב ע"ב) בְּ יּוֹמִין. כִּד מְטָא זְמָנָא לְמִיחָךְ לְאַרְחִיתָה, הַהִיא אָנוּגִימָתָא, וְכֹל אַיִּנוֹן חֹווִין, אַזְלַיְן קְמִיהָ, עַד דְּנַפְּיִק מִן טָרְדִּיאָ, בֵּין הַהִיא חַשּׁוֹכָא תְּקִיפָּא.

וּבְלַעַם כִּד מְטָא גְּבִיִּהוּ, אַזְדַּע לֹזֶן מָלה, וְאַסְגָּר גְּרָמִיהָ בְּטוּרְדִּיאָ עַמְּהוֹן. וּבְעָא לְקַטְרָגָא לֹזֶן, לְאַתְבָּא לֹזֶן לְמַצְרִים. וּקְוִידָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלִבְלָל וְקַלְקָל כָּל חַכְמָתָא דְּעַלְמָא, וְכֹל חַרְשֵׁין דְּעַלְמָא, דְּלָא יְכִילוּ לְקַרְבָּא בְּהַדִּיִּהוּ.

תֵּא חֹזֵי, הַשְׁתָּא כִּיּוֹן דְּחַמָּא בְּלַעַם דְּלָא יְכִיל לְאַבָּא שָׂא לִיְשָׁרָאֵל, אַהֲדָר גְּרָמִיהָ, וְאַמְּלִיךְ לֵיהּ לְבָלָק, מָה דְּלָא בְּעָא מְגִיהָ, בְּגִין לְאַבָּא שָׂא לֹזֶן. וְעִיטָּא דִילִיהָ הָוּה בְּאַיִּנוֹן נוֹקְבִּי דְמַדִּין דְאַיִּנוֹן שְׁפִירָן, וְאַלְמָלָא דְאַמְּרָר לֵיהּ מְשָׁה, לֹא הָוִינָא יְדֻעָ, דְכַתְּבִיב, (בָּמְדִבְרָלָא) הָן הַבָּהָה הָיָה לְבָנִי יִשְׂרָאֵל בְּדִבְרָ בְּלַעַם.

כִּיּוֹן דְּחַמָּא קְוִידָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִיטָּא דִילִיהָ, אָמָר, הָא וְדָאֵי גְּרָמָה בְּעִיטָּה יְפּוֹל. מָה עַבְדָ, הַהִיא חִילָּא

דְּשַׁלֵּט עַל כָּל חֶרְשִׁין, אֲחֵמִי לֵיה סֻפָּא דְכָלָא. וְכֵי אֵיתָ
לְהוּ רְשׁוֹתָא לְזִמְן רְחִיקָה. אָמֵר רַבִּי יְצָחָק, עִינָּא חַמָּא,
וּמְלִין אַתְּמָרוּ מִהְהֹוא דְקָאִים עַלְיָה, וְהָא אַוְקָמוֹה. וַיְשָׁא
מַשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר. מַאן דְאֵיתָ לֵיה לְמִימָר. מַאי טַעַמָּא. בְּגִין
דְלָא יַתְקִיְמָוּן מְלִין דְגַעַלָּא, בְּרַעוֹתָא עַלָּא, (ס"א וּבְגִין
הַיְתְּקִיְמָוּן מְלִין דְלָעַילָא) בְּדַעַתָּא עַלָּא בָּאוּרִיתָא.

(במדבר כ"ד) אַרְאָנוּ וְלֹא עֲתָה, דְהָא מְלִין אַלְיָן מִבְּיִיחָיו
אַתְקִיְמָוּ בְּהַהֹוא זָמָנָא, וּמִבְּיִיחָיו לְבַתָּר, וּמִבְּיִיחָיו
בְּזָמָנָא דְמַלְכָא מִשְׁיחָא. (מה שחשר כאן נמצא בזוהר חדש דף ס"ח ע"א
ע"ש) תָּגֵן, זָמָן קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַבְנֵי יְרוּשָׁלָם,
וְלֹא חֹזֵא חֹד כְּכָבָא קְבִיעָא, מְנַצֵּא בַּע' רְהַטִּין, וּבַע'
זִיקְיָין גְּהַרְיָין מִבְּיָה בְּאַמְצָעָות רְקִיעָה, וַיְשַׁתְּאַלְוָן בֵּיתָה ע'
כְּכָבִין אַחֲרָבִין, וַיְהָא בְּהִיר וְלֹהִיט ע' יוֹמָן.

וּבְיוֹמָא שְׁתִיתָהָה, יַתְחַזֵּי בְּכָ"ה יוֹמָן לִירָחָא שְׁתִיתָהָה,
וַיַּתְכִּנֵּשׁ בְּיוֹמָא שְׁבִיעָה, לְסֹוף ע' יוֹמָן, יוֹמָא
קְדָמָה יַתְחַזֵּי בְּקַרְתָּא (ח"א) דְרוֹמָא. וְהַהֹוא יוֹמָא יַנְפְּלוֹן
ג', שׂוֹרֵין עַלְעַלִין מִהְהֹיא קַרְתָּא דְרוֹמָי, וְהַיכְלָא רְבָרְבָא
יַנְפּוֹל, וְשַׁלִּיטָא דְהַהֹיא קַרְתָּא יִמּוֹת. בְּדַיִן יַתְפַּשְׁתָּ הַהֹוא
כְּכָבָא לְאַתְחֹזָה בְּעַלְמָא. וּבְהַהֹוא זָמָן יַתְעַרְוּן קַרְבָּין
תַּקְיִפְיָין בְּעַלְמָא, לְכָל ד' סְטְרִין, וּמְהַיְמָנוֹתָא לֹא יַשְׁתַּבְחַ
בִּינִיחָו.

ובאמצאות עלמא, כד יתגהייר ההוא ככבא, באמצאות רקיעא. קיומ מלכא חד רב ושליט בעלמא, ויתגאה רוחיה על כל מלכין, ויתער קרבין בתרין סטרין, ויתגבר עליהו.

וביום דיתברי (ס"א דיתפסי) ככבא, יודען ארעה קדיشا מה מיין, שחרגיה אטר דתוה כי מקדשא. ומרתא חדא מן תחות ארעה יתגלי. ומה היא מורתא יפיק אשא תקיפה לאקדא עלמא. ומה היא מורתא יסגי חד עופא (ס"א ענפה), רברבא עלאה, דישלוט בכל עלמא, וליה אתייב מלכotta. וקדיש עליובין יתכנסון גביה. וכדין יתגלי מלכא משיחא בכל עלמא, וליה אתייב מלכotta.

ובני עלמא בשעתה דיתגלי, יהונ משתכחין בעקתה בתרע עקתה. ושנאיהון דישראל יתגברון, כדין יתער רוחא דמשיחא עליהו, וישיצי לאדום חייבא, וכל ארעה דשער יוקיד בנורא. כדין כתיב, וישראל עושה חיל. הדא הוא דכתיב, והיה אדום ירצה והיה ירשה שער אויביו. אויביו דישראל. וכדין וישראל עושה חיל. ובזה הוא זמנה, קיימ קידשא בריך הוא למתיא דעםיה, ויתגשי מגהון מיתה, הדא הוא דכתיב, (חלהים קיח) ימין יי' עשה חיל. לא אמות כי אחיה. וכתיב (עובדיה א)

יעלו מושיעים וגו'. וכדין (זכריה יד) והיה יי' למלך.
 אמר רבי אבא, מי דכתיב, (ישעה נה) כי בשמחה תצאו
 וגו'. אלא פד יפקון ישראל מן גלותא, שכינתא
 נפקא עמהון, ועמה יפקון. הדא הוा דכתיב, (ישעה נה) כי
 בשמחה תצאו. שנון דא קידשא בריך הוा. רבי יצחק
 אמר דא צדיק. הדא הוा דכתיב, (ישעה נה) שנון ושמחה
 מציא בה.

אמר רבי שמעון, צדיק שנון אקרי. ומן יומא דכנסת
 ישראל נפלת בגלותא. אתמנעו ברבן מלנחתא
 לעלמא מהאי צדיק. בההוא זמנה מה כתיב, (ישעה יב)
 ושאבתם מים בשנון, דא צדיק. ממיעיני היישועה,
 אלין אבא ואמא. דבר אחר, אלין בץ' ח' והו' ד. וכלא
 מבועי נביין עמייקן. כדין (ישעה יב) ואמרת ביום ההוא
 אויך יי' וגו', (ישעה יב) צהלי ורבבי ישבת ציון וגו'.
 ברוך יי' לעולם אמן ואמן. מלאך יי' לעולם אמן ואמן.

פרק ה' זהדר

(במדבר כ"ה) וידבר יי' אל משה לאמר, פנחים בן אלעזר וגו',
 רבי אלעזר פתח ואמר, (משליא) שמע בני מוסר
 אביך ולא תטוש תורה אמך. (יחרו פ"ה ע"א) שמע בני מוסר
 אביך, דא קידשא בריך הוा. ולא תטוש תורה אמך,

יעלו מושיעים וגו'. וכדין (זכריה יד) והיה יי' למלך.
 אמר רבי אבא, מי דכתיב, (ישעה נה) כי בשמחה תצאו
 וגו'. אלא פד יפקון ישראל מן גלותא, שכינתא
 נפקא עמהון, ועמה יפקון. הדא הוा דכתיב, (ישעה נה) כי
 בשמחה תצאו. שנון דא קידשא בריך הוा. רבי יצחק
 אמר דא צדיק. הדא הוा דכתיב, (ישעה נה) שנון ושמחה
 מציא בה.

אמר רבי שמעון, צדיק שנון אקרי. ומן יומא דכנסת
 ישראל נפלת בגלותא. אתמנעו ברבן מלנחתא
 לעלמא מהאי צדיק. בההוא זמנה מה כתיב, (ישעה יב)
 ושאבתם מים בשנון, דא צדיק. ממיעיני היישועה,
 אלין אבא ואמא. דבר אחר, אלין בץ' ח' והו' ד. וכלא
 מבועי נביין עמייקן. כדין (ישעה יב) ואמרת ביום ההוא
 אויך יי' וגו', (ישעה יב) צהלי ורבבי ישבת ציון וגו'.
 ברוך יי' לעולם אמן ואמן. מלאך יי' לעולם אמן ואמן.

פרק ה' זהדר

(במדבר כ"ה) וידבר יי' אל משה לאמר, פנחים בן אלעזר וגו',
 רבי אלעזר פתח ואמר, (משליא) שמע בני מוסר
 אביך ולא תטוש תורה אמך. (יחרו פ"ה ע"א) שמע בני מוסר
 אביך, דא קידשא בריך הוा. ולא תטוש תורה אמך,

דא בְּגַתָּה יִשְׂרָאֵל. מַאי מִסְרָא אֲבִיךָ, מִסְרָא, דָא אָוֹרִיִּתָּא,
דָאִית בָּה כִּמֶּה תּוֹכְחֵין, כִּמֶּה עֲזֵבְשֵׁין. כִּמֶּה דָאָפָ אָמָר,
(משלו) מִוסְרָא יְיָ בְּנֵי אֶל תְּמָאָס וְאֶל תְּקֹזֵץ בְּתוֹכְחָתוֹ.

וּבְגַיִן הַכָּל מִאן דָאַשְׁתְּדֵל בְּאוֹרִיִּתָּא בְּהָאִי עַלְמָא, זְכִי
דִּיפְתְּחֵין לֵיה כִּמֶּה תְּרֵעֵין לְהָהּוּא עַלְמָא, כִּמֶּה
בְּהָוֹרִין. בְּשַׁעַתָּא דִּינְפּוֹק מַהְאִי עַלְמָא, הִיא אַקְדִּימָת
קְמִיהָ, וְאַזְלָא לְכָל גְּטוּרִי תְּרֵעֵין, מְכֻרָּזָת וְאוֹמֶרֶת, (ישעה
כו) פְּתַחְי שְׁעָרִים וַיָּבָא גּוֹי צְדִיק. אַתְקִינוּ בְּרִסְיָין לְפָלְנִיא
עַבְדָא דְמַלְפָא. דְלִית חָדוֹ לְקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַלְאָ מִאן
דָאַשְׁתְּדֵל בְּאוֹרִיִּתָּא, כֵל שְׁבֵן בְּרִ נְשָׁ דְמַתְעָר בְּלִילִיא
לְאַשְׁתְּדֵלָא בְּאוֹרִיִּתָּא, דְהָא כֵל צְדִיקִיא דְבָגְנָתָא
דְעַדּוֹ, צִיְתִין לְקָלִיהָ, וּקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשֻׁתְבָּה
בִּינְיוֹהוּ, כִּמֶּה דָאָוְקְמִינָה (שיר השירים ח) הַיּוֹשֵׁבָת בְּגַבִּים
חֶבְרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְׁמִיעִינִי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמָר הָאִי קָרָא רַזְאָ דְחַכְמָתָא אִית בֵּיהָ.
הַיּוֹשֵׁבָת בְּגַבִּים, דָא בְּגַתָּה יִשְׂרָאֵל, דָאִיהִי בְּגַלוּתָא
עִם יִשְׂרָאֵל, וְאַזְלָא עַמְהָוָן בְּעַקְתִּיהָ. חֶבְרִים מִקְשִׁיבִים
לְקוֹלֶךָ, מִשְׁרִין עַלְאַיִן. בְּלָהָיְ צִיְתִין לְקוֹלֶךָ, לְקוֹל
תוֹשְׁבָתָה בְּגַלוּתָא. הַשְׁמִיעִינִי, כִּמֶּה דָאָת אָמָר (שיר השירים
ב) הַרְאִינִי אֶת מַרְאֵיךְ הַשְׁמִיעִינִי אֶת קוֹלֶךָ. הַשְׁמִיעִינִי,
קָלָא דָאִינּוּ חֶבְרִיא דְמִשְׁתְּדֵלִי בְּאוֹרִיִּתָּא דְהָא לִית